KARDEŞİMİN KORUYUCUSU

Julie Lee

GENÇ TİMAŞ

bir . . . . . .

Kuzey Kore
25 Haziran 1950

Nehre girmeyi hiç istemesem de bunu yapmak zorunda kaldım. Akıntıya kapılmış gidiyordu.

"Youngsoo!" Belime kadar suya girdim. Nehrin taşlık tabanını kaplayan sivri kenarlı deniztaraklarının üzerinde parmaklarımı büzerek ilerledim. Hızlı akıntı, etrafımda bir girdap gibi dönüyordu. Küçük kardeşimin elini tutup onu kıyıya çektim.

"Özür dilerim, *noona*,"[1] dedi Youngsoo. "Ağımı suya atarken biraz fazla eğildim." Balık tutarken dengesini kaybedip baş aşağı düşüşü ilk değildi. Islak üniformasının içinde titriyordu.

"Sana fazla derine gitmemeni söylemiştim. Kıpırdama." Gömleğinin uçlarını sıkıp boynundaki kızıl fuları düzelttikten sonra geri çekilip kaşlarımı çattım. *Omahni*[2]

1 noona – Erkek çocuklar tarafından kullanılan, abla anlamına gelen sözcük.

2 omahni – (Kuzey Kore lehçesinde) anne.

ne diyecekti acaba? Annemin beni cezalandırmak için sopayla bacağıma vurduğunu daha şimdiden hissediyordum. "Sonyondan Kulübü toplantısından önce nasıl suya düşersin? Fuların ıslandığı için simsiyah görünüyor!"

"Dert etme, sonuçta sadece bir fular," dedi ayaklarına bakarak.

Öfkeyle yüzüne baktım. Genç Komünistler Kulübü'nün üniformasının en önemli parçasının kızıl fular olduğunu herkes biliyordu. Kızıl, kutsal bir renge dönüşmüştü artık. Kuzey Kore'nin yeni bayrağında dalgalanan yıldızın rengiydi. Anneler, bu fuları çocuklarının boynuna özenle bağlayıp düzeltirdi. Kızıl kolluklar, köylülerin beyaz kıyafetlerinde kan lekesi gibi dikkat çekerdi.

Youngsoo boynunu büktü. "Noona, biliyor musun, neredeyse bir balık yakalayacaktım. Son anda ağımdan kaçıp kurtuldu."

"Biliyorum, biliyorum," dedim sabırsızlıkla. "Zaten her gün büyük bir balığı son anda kaçırıyorsun."

Bu sözleri söyledikten sonra pişman oldum. Her gün eve boş ağla döndüğü hâlde balık tutmak için ne kadar uğraştığını biliyordum.

"Ama yarın başaracağım. Hangi balığı istiyorsun? Alabalık mı? Somon mu? Kedi balığı mı?" Büyümüş de küçülmüş bir adam gibi zayıf göğsünü kabartıp kolunu nehre uzattı. "Hangisini istediğini söyle, yeter. Senin için o balığı tutarım."

Ona, omahninin bana baktığı gibi ters ters bakmak üzereyken Youngsoo hevesle gülümsedi. Dişinde siyah erik kabuğu kalmıştı. İçimi çekerek annemin kardeşime uzun süre kızgın kalamamasının nedeninin bu olup olmadığını düşündüm.

Tepedeki okulun zili çaldı. Öğretmen, Yoldaş Cho kapıları kapatmak için okulun önünde bekliyordu. Kızıl kolluğu kolunu sıkıca kavramıştı. Biz yokuşa doğru ilerlerken Youngsoo gibi üçüncü sınıfa giden bir grup çocuk hızla yanımızdan geçti.

"Balık tutmak için balıklardan daha akıllı olman lazım!" diye bağırdı bir çocuk. Boynundaki kızıl fuları özenle düğümlenmişti.

Youngsoo kollarını sıyırdı. "Senden daha akıllı olduğum kesin! Ayrıca ablam hepinizden daha akıllı! Değil mi, noona?"

Homurdandım. Beni neden bu işe bulaştırıyordu ki şimdi?

"Ablan o kadar akıllı olamaz! Artık okula bile gitmiyor!" diye cevap verdi çocuk. Tepeye çıkmış, kahkaha atıyordu.

Omuzlarım birden gerildi. Çocuk haklıydı. Birkaç ay önce on iki yaşıma basmıştım ve omahni, erkek kardeşlerimle ilgilenmem için beni okuldan almıştı.

Youngsoo'ya baktım. Sırılsıklam olmuştu. Üstü başı dağılmıştı. Ne kadar şanslı olduğunun farkında mıydı acaba?

"Geç kalıyorsun." Ona daha fazla bakamadım. "Hadi git."

Onu tepeye doğru ittim. Omahni, Genç Komünistler Kulübü'nün tek bir toplantısını bile kaçırırsa Youngsoo'nun, daha doğrusu ailemizin adının, devletin takip listesine gireceğini söylemişti.

Tabii sonra çok daha kötü şeyler olabilirdi.

"Bu sosyalist cennetinde çalışmak için ne kadar da güzel bir gün!" dedi Yoldaş Cho, yaklaşan öğrencilere. "Silah ve kurşun için kullanacağımız demir hurdalarını toplamayı unutmayın sakın. Yoksa aileleriniz ceza ödemek zorunda kalır. Ana vatanımızı güçlendirmek için çalışmanız çok önemli!"

Youngsoo, tepeye koşan kalabalığa katıldı. Biraz sonra dik çatılı, ahşap okul binasına girerek gözden kayboldu. Ona bakınca içimde kopan bir şeyin sızladığını hissettim.

Artık Sonyondan Kızlar Kulübü'ne gitmek yerine annem ve babamla birlikte yetişkinlerin parti toplantılarına katılmak zorunda olduğum için üzülmüyordum.

Böyle hissetmemin nedeni, komünizm karşıtı sözler söyleyen ailelerini ihbar etmeleri için öğrencilere şeker veren yeni öğretmen, Yoldaş Cho da değildi.

Önce partiye, sonra ailelerine sadakat gösteren ve bir arkadaş olarak asla güvenemeyeceğim sınıf arkadaşlarım da değildi.

Kaçırdığım derslere üzülüyordum. Matematik. Coğrafya. Fen Bilgisi. Bu yüzden, evdeki işlerden kaytarabildiğimde okulun yanındaki söğüt ağacının arkasına saklanıp pencereden dersleri dinliyordum.

Ama bugün işlerden kaytaramazdım. Çamaşır sepetini kaldırıp başımın üzerine yerleştirdim. Nehirden gelen ahşap küreklerin sesi beni çağırıyordu. Bir cenaze yürüyüşüne katılmışım gibi sese doğru ilerledim.

Nehrin güneyinde, çamaşırlar kıyıya öbek öbek yığılmıştı. Kadınlar, nehrin sığ sularından yükselen düz kayaların üzerinde çömelmişti. Kalın sabun kalıplarıyla pantolonları çitilerlerken omuzları piston gibi yükselip alçalıyordu. Sonra yassı küreklerle çocuklarına dayak atar gibi çamaşırları dövüyorlardı. Etrafta erkek olmayışından yararlanarak kocalarını ve kaynanalarını çekiştiriyor, bir yandan da üzerlerindeki bluzları kaldırıp yüzlerini siliyorlardı. Başımı başka bir yöne çevirdim.

"*Yah*[3], Sora! Neden utandın öyle?" diye sordu Bayan Lee. Yanakları güneşin altında kıpkırmızı olmuştu.

Dudaklarımı sıkıca kapatıp gülümsedim. Sepetimi koyacak boş bir yer buldum. Taba rengi uzun eteğim Youngsoo'yu nehirden kurtarırken ıslanmıştı.

"Annen, koca kadınların yapacağı bir iş için neden küçük bir kızı gönderiyor, hı?" diye bağırdı çiftçinin karısı.

3 yah! – Hey!

"Kimi gönderecekti ya, oğullarını mı? Hem Sora artık küçük bir kız değil," dedi Bayan Lee. "Baksana göğüsleri bile çıkmaya başladı." Göğsüme hafifçe vurunca ipli bir kukla gibi sarsıldım.

İçten bir kahkaha attılar. Kızaran yanaklarım yanmaya başladı. Biraz kambur durup göğüslerimi gizlemeye çalıştım. Hasır sepet bacaklarıma değerken okul binasına, aşağı uzanıp beni bir şekilde kurtarabilecekmiş gibi baktım. Ama okul beni kurtarmayacak, çamaşırlar da kendi kendilerine yıkanmayacaktı.

Erkek kardeşlerimin kirli kıyafetlerini, Jisoo'nun bezlerini ve Youngsoo'nun çamurlu pantolonunu sepetten alıp nehrin sığ sularında eğildim. Kadınların bir davulun sesini andıran ritmine ben de katıldım. Soyulmuş parmaklarımı sabunlu suya sokup bulanık, beyaz tabakanın altına gizledim.

Tepeden koşarak inen yaşlı bir kadın, nehrin kenarında çamaşır yıkayanlara yaklaşıyordu. Kıyıya geldiğinde suyun içinde ilerlemeye başladı. Ellerime bakıp yaşlı kadının suda oluşturduğu dalgaları izledim. İlk başta, etrafında toplanan kadınların fısıltılarını güçlükle duyuyordum. Sonra mırıltılar gittikçe yükseldi. Dönüp bakınca kadınların ağızlarının açıldığını, kaşlarının çatıldığını fark ettim. O an bir sorun olduğunu anladım.

Kadınlar, işlerini yarıda bırakıp çamaşırları sepetlere doldurmaya başladı. Ben de Youngsoo'nun üniformasının pantolonunu hızla duruladım. Bir sorun vardı. Benim

de gitmem gerekiyordu. En son birileri bu şekilde haber getirdiğinde ev sahibinin oğlunun nehirde yüzüstü sürüklenirken bulunduğunu öğrenmiştik. Çocuğun cansız bedeni bir sosis gibi şişmişti. Sepeti başımın üzerine yerleştirip ana yoldan köyün merkezine doğru hızla yürümeye başladım. Saz çatılı evlerin yanında tökezleyerek ilerlerken nefes nefese kalmıştım.

"Noona!"

Arkamı dönünce Youngsoo'nun nehrin kenarında koştuğunu gördüm. Neredeyse bana çarpacakken durdu.

"Burada ne yapıyorsun? Seni eve mi yolladılar? Islak fuların yüzünden mi yoksa? Bizi takip listesine mi alacaklar?" diye sordum paniğe kapılıp sesimi yükselterek.

"Hayır, harika bir şey oldu!" Youngsoo'nun gözleri nehir gibi parlıyordu. Şarkı söyler gibi devam etti. "Artık okula gitmek zorunda değiliz!"

Mideme bir şey oturdu. "Ne demek istiyorsun, Youngsoo? Bu mümkün değil."

"Yoldaş Cho, içinde bulunduğumuz şartlar nedeniyle ikinci bir emre kadar okul olmadığını söyledi," diyerek öğretmeninin sözlerini tekrar etti. "Hatta bir de 'Bugün tarihe geçecek.' dedi." Youngsoo, şansı hiç beklemediği bir anda yaver gittiği için zıplayıp çığlıklar atmaya başladı. "Artık okul yok! Artık okul yok!"

Avuçlarım terleyerek soğumaya başladı.

"Eve gitmemiz lazım," diyebildim sadece. "Hadi."

Nehre akan derelerin, düz arazilerin, otlakların içinden geçtik. En sonunda çatısı pirinç samanından yapılmış evimizi gördük. Evimiz küp şeklindeydi. Kış aylarında dağlardan esen sert rüzgârlardan korunmak için bu şekilde inşa edilmişti. Başkent Pyongyang'ın kuzey sınırından seksen kilometre uzaktaki bir köyde oturuyorduk. Vadideki çiftlik evlerine çok benzese de evimiz, bir mantarın şapkasını andıran, yuvarlak kenarları yıpranmış saz çatısıyla sıradan bir evdi. Etrafında sıcak rüzgârlarla hafifçe sallanan mısır ve darı tarlaları vardı.

Hızla içeri girdik. Radyodaki spikerin cızırtılarla karışan sesini duyduk. Sepeti yere bırakarak terliklerimi giydim.

Abahji[4], bir kaya gibi kaskatı oturmuş, radyoya doğru eğilmişti. Alnındaki çizgiler derinleşmişti. Babamızı hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

Henüz bir bebek olan kardeşim Jisoo yanında, temiz kıyafetlerin içinde yukarı bakıyordu. Bir kez esnedikten sonra en sevdiği şeyi yapmaya, yani ayaklarındaki çorapları çekiştirmeye başladı.

Youngsoo'yla ben de abahjinin yanına oturduk. Radyoyu duymak için sessizce soluk almaya çalıştım ama yoğun cızırtı yüzünden spikerin sözlerini anlayamıyordum. Abahjinin yüzündeki bu düşünceli ifadenin nedenini açıklayamadan Youngsoo'ya dönüp omuz silktim.

4 (Kuzey Korece lehçesinde) baba.

Radyonun sinyali birden düzelince Youngsoo'nun gözleri parladı. Bir bilmeceyi çözmüştü sanki.

"Öğretmenim de bundan bahsediyordu işte. Artık okul olmamasının nedeni bu!" diye bağırdı radyoyu işaret ederek. "Savaş! Savaş! Bugün başladı. Savaşa girdik!"

İki . . . . . .

"Savaş, kutlanacak bir şey değildir, oğlum," dedi abahji. Üzerinde oturduğu hasır minderde kıpırdanıp dizlerini ovuşturdu.

Dudaklarını elinin tersiyle silen Youngsoo'nun yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Yanakları hafifçe kızardı. Bakışlarını yere çevirdi.

"Savaş mı?" dedim gözlerimi açarak. Bu aklıma bile gelmemişti. "Kiminle savaşıyoruz?"

Abahji, yer masasının soyulmuş kenarına baktı.

"Güney Kore'yle," dedi.

Odada bunaltıcı bir hava vardı ama titreyip *jeogori*min[5] yakasını çekiştirmeye başladım. Eski öğretmenim Bayan Chun, bir keresinde bize İkinci Dünya Savaşı'yla ilgili bir belgesel izletmişti. Videodaki askerler ellerinde silahlarla tepelerden aşağı koşuyor, insanların başlarının üzerindeki uçaklardan yağan bombalar patlayıp mantara benzeyen

5 jeogori – Hem kadınların hem erkeklerin giydiği geleneksel Kore kıyafetinin üst parçası. Kadınların giydiği jeogori, V yakalı kısa bir ceket şeklindedir.

duman bulutlarına dönüşüyordu. En kötü durumda olanlar kadınlar ve çocuklardı; üzerlerinde yırtılmış kıyafetlerle, yüzlerinde boş ifadelerle ekrana bakıyorlardı.

"Savaş şu an nerede peki, abahji?" dedim. Gözüm bir kelebeğin kanatları gibi endişeyle seğirmeye başlamıştı. Elimi gözüme bastırdım.

Babam, içini çekip başını sağa sola salladı. "Seul'ün yakınlarında."

Seul. Güney Kore'nin başkenti.

Youngsoo, sorgulayan gözlerle yüzüme bakıyordu ama ben neler olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Kuzey Kore ve Güney Kore savaşıyordu. Güney Kore, savaşı kaybederse Kore'nin tamamı Kuzey Kore gibi komünist mi olacaktı yani? Ya biz birbirimizle savaşırken başka bir ülke bize saldırıp ülkemizin tamamını işgal ederse?

Ülkemiz daha önce işgal edilmişti. Komünistlerden önce Kore'yi Japonlar yönetmişti. O günleri çok hatırlamıyordum ama Japon İmparatoru'nun *Hangul*[6] dilini yasakladığını, hemen hemen herkesin toprağına el koyduğunu ve hepimize Japon isimleri verdiğini biliyordum. Annemin *Yuri* olan adı *Chieko*, babamın *Sangmin* olan adı *Yosuke* olmuştu. İkinci sınıf ırk muamelesi görmüştük.

Hatta Japon askerleri liseli kızları kaçırmıştı. Bütün köy kedere boğulmuştu. Nehrin karşı kıyısında yaşayan Japon aileleri bile bu duruma çok üzülmüştü. Abahjiye

6 Hangul – Kore alfabesi.

göre, onların bu tepkisi, bütün Japonların kötü olmadığının kanıtıydı.

Savaştan sonra Ruslar Kore'nin bir yarısını, Amerikalılar diğer yarısını kurtarmış; Japonlar ülkelerine geri dönmüştü. Ama ülkemiz ikiye bölünmüş, Kore'nin yarısı komünizmle yarısı demokrasiyle yönetilmeye başlamıştı.

Radyodaki yüksek ses yeniden duyuldu:

"Yirmi beş Haziran'da Güney Kore'deki kukla yönetim, otuz sekizinci paralelde, Kuzey Kore'ye tüm gücüyle saldırı başlattı. Böylelikle savaş resmen ilan edildi.

Ancak Korelilerin korkmasına gerek yok. Cesur Kuzey Kore ordusu, Kaesong kasabasını ele geçirdi. Ordumuz kısa süre içinde Seul'e ilerleyerek Güney Kore'yi Amerikalı emperyalistlerin elinden kurta*racak*. Çok yakında *bütün Kore, askerî bir deha olan Ulu* Önderimiz, *Kim Il-sung'un liderliğinde ve komünizmin çatısı altında birleşecek!*"

Abahji, yüzümüzdeki donuk ifadeyi görünce sırtını dikleştirip boğazını temizledi. "Çocuklar, korkmanıza gerek yok. Savaş buraya asla ulaşmaz. Seul üç yüz kilometre uzakta." Saçımı okşayıp Youngsoo'nun yanağını hafifçe sıktı ama kardeşimle ben ahşap bebekler gibi kaskatı kesilmiştik.

Abahji gülerek radyoyu kapadı. "Büyükbabanızın Amerika'daki maceralarından birini hatırlayabilecek miyim, bakalım."

Abahjinin gülümsediğinde hilal şeklini alan gözlerini görünce rahat bir nefes aldım. Haklıydı. Savaş, bizim kuzeydeki küçük köyümüze kadar gelemezdi. Youngsoo da dikkatle babama doğru eğildi. Yüzündeki korku kaybolmuştu.

"Aa, bir hikâye hatırladım," dedi abahji. Anın tadını çıkarıyormuş gibi bir süre bekledi. "*Harabuji*[7] Hawaii'de şeker üreticileriyle çalışırken Amerikan Başkanı, her vatandaşın sofrasında bir tavuk, garajında bir araba olacağını söylemiş. Düşünebiliyor musunuz?"

"Garaj ne demek?" diye sordu Youngsoo.

"Arabalara özel bir ev," dedi abahji.

"Arabalara özel bir ev mi?" Youngsoo yerde sırtüstü yuvarlanırken kahkahalara boğulmuştu.

Bir garaj. Böyle bir şeyi hayal bile edemiyordum. Büyükbabamın ülkemizin sınırları dışında bir yerlerde yaşadığını düşünmek çok zordu. Özellikle de içinde bulunduğumuz zamanlarda. Artık bir günlüğüne başka bir köye gitmek için bile izin almak zorundaydık. Köyün merkezine gidip bir form doldurmamız; yolculuğu yapanın kimliğini, ne zaman, nereye, ne için gideceğini, gittiği yerde ne yapacağını ve bu ziyaretin ne kadar süreceğini bildirmemiz gerekiyordu.

7 harabuji – Büyükbaba.

Gizli polis, gittikleri yerden geri döndüklerini bildirmeyenleri işçi kamplarına gönderiyordu. İşçiler, orada ölene kadar çalıştırılıyordu.

"Harabuji neden Amerika'da kalmamış?" diye sordum.

"Bu sorunun cevabını biliyorsun, Sora," dedi abahji. "Babam, evin en büyük oğluydu. Kazandığı parayla Kore'ye dönüp ailesine bakması gerekiyordu."

Tıpkı benim gibi. Ben de evin en büyüğü olduğum için okulu bırakmak zorunda kalmıştım. Böylece omahni ve abahji tarlada çalışırken Jisoo ve Youngsoo'yla ilgilenecektim.

Jisoo doğmadan önce her şey farklıydı. O zamanlar okula gidiyor, ders çalışıyor ve arkadaşlarımla oynuyordum. Yeni görevim, evde kalıp bebekle ilgilenmekti. Harabujinin gitmesine izin vermişlerdi hiç değilse.

Jisoo'nun etrafında dolandım. "Bırak artık şu çoraplarla oynamayı. Öğle yemeği vakti geldi."

"Hayır!" diye bağırıp çorapları da alarak koşmaya başladı.

Onu ahşap sandığın yanında yakalayıp kucağıma alarak masaya getirdim. Kıvranıp çırpınırken çeneme çarptı. Kucağımdan düşünce de poposunu yere vurdu.

Jisoo ağlamaya başladığı sırada omahni, elinde pilav ve soslanmış sebzeyle dolu tepsiyle mutfaktan geliyordu. Bana ters ters baktı. "Yah, Sora. Bebeğe biraz daha dikkat etsene."

"Kazaydı," dedim gözümü Jisoo'dan ayırmadan. Omahni onu kucağına alıp minik bir bebek gibi sallarken Jisoo bana dilini çıkardı. "Omahni, Jisoo artık o kadar da küçük değil," dedim. "İki yaşında. Yakında okula başlayacak ve ben de evde kalıp ona bakmak zorunda kalmayacağım, değil mi?"

Omahni, o ana kadar duyduğu en aptalca şeyi söylemişim gibi güldü. "Sen neden bahsediyorsun? O daha iki yaşında. Hâlâ bebek!"

Jisoo, artık ağlamayı bırakıp abahjinin kucağına kıvrılmıştı. Omahni, ona *kimchi*[8] yedirirken tombul bacağı babamın dizinden kayıyor, lüks içinde yaşayan minik bir imparator gibi şımarık bir tavırla oturduğu yere iyice yayılıyordu. Tombul etini çimdiklememek için kendimi zor tutuyordum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra omahni doğrulup bana döndü. "Sora, gel de mutfakta bana yardım et. Krepleri pişir, pirinci yıka. Komşular akşam yemeğine gelecek."

Her gün beni mutfağa çağırıyordu ve ben de istemeye istemeye yardım etmeye gidiyordum. Abahji, yüzümün asıldığını fark etmiş olacak ki kaşlarını çatıp bana baktı.

Gönülsüzce oturma odasından kalkıp omahninin arkasından evimizin küçük, boğucu mutfağına indim. Avludaki kuyudan çekilen su dolu kovalar, toprak zemine büyükten küçüğe doğru sıralanmıştı. Omahni, sırtını kapıya dönüp taş tezgâhta işe koyulmuştu bile. Bir kaba koyduğu eti

8 kimchi – Lahana ya da turp turşusuyla hazırlanan bir tür garnitür.

yoğururken sağ omzu inip kalkıyordu. Topuz yaptığı saçları parlak, siyah bir taş gibi pürüzsüz ve ışıltılıydı. Ona dokunmak için elimi uzattım ama kısa bir tereddütten sonra bunu yapmaktan vazgeçip elimi indirdim.

Ona savaş hakkında soru sormak istiyordum ama buna cesaret edemiyordum.

"Al şu pirinci yıka," dedi. Sonra odun sobasının başına geçip su kabağından oyulmuş kâseyi askıdan aldı.

Elinden aldığım kâsenin içine iki tas pirinç koydum ve inciyi andıran pirinç tanelerini yıkamaya başladım. Uzun saçlarım yüzüme dökülüyordu.

Omahni, üzerimden pis bir koku yayılıyormuş gibi bana baktı. "Şu hâle bak. Pirincin içine dökülmeden topla şu saçlarını."

"Tamam, omahni," diyerek saçımı ördüm.

Gözlerini benden ayırmıyordu. Sonra, kötü talihinin değişmesinden umudunu tamamen kesmiş gibi, "İki oğlum benim gibi beyaz tenliyken kızım nasıl böyle esmer oldu ki?" dedi.

Esmer ellerime baktım. *Soylular açık tenlidir. Köylüler esmer.* Her zaman duyduğum sözlerdi bunlar.

Omahni, bana öğütülmüş maş fasulyesini verdi. Kızgın yağlı tava ocağın üzerindeydi. "Hadi, harcı hazırlayıp krepleri kızart. Bu yaşta bunu nasıl yapacağını bilmen lazım."

Dudağımın üzerindeki teri sildim. Maş fasulyesini, suyu, sebzeleri karıştırmam, galiba biraz da soya sosu eklemem

gerekiyordu. Fasulye krepine tuz ve biber de konmuyor muydu? Malzemeleri karıştırdıktan sonra sıvı hamurdan tavaya dökerek küçük daireler hazırladım. Sonra ahşap dolaptaki seramik kaptan bir avuç tuz aldım.

"Yah! Ne kadar tuz aldın? Bir tutam koyacaksın. Sadece bir tutam!" diye azarladı beni omahni.

Ama artık çok geçti. Boş elim, tavanın üzerinde donup kaldı. Nefes almıyordum. Tuz, tavada cızırdayan hamura çoktan karışmıştı.

"*Aigoo!*[9] Ne zaman yemek pişirmeyi öğreneceksin sen? Büyüyünce seni nasıl evlendireceğim?" Omahni, içini çekip kaşlarını çattı. "Seni okuldan aldığım iyi olmuş. Başını çok uzun süre kitaplardan kaldırmadın. Başka bir şey yapmayı bilmiyorsun." Beni kenara itip tavanın başına geçti.

Hızla başımı kaldırdım. "Evlenmek mi?"

"Neden bu kadar şaşırdın? Busan'daki teyzen on altı yaşındayken evlendi! Merak etme, daha birkaç yılın var. Şimdi biraz meyve kes. Önce nasıl yaptığıma bak." Eline alıp hızla soyduğu elma, kısa sürede pürüzsüz bir topa dönüştü. Sonra çekirdeğini çıkarıp elmayı eşit parçalara ayırdı.

Ben de elime bir elmayla bir bıçak aldım. İçimi bir endişe kaplamıştı. Dört yıl sonra on altı yaşıma girecektim. Sandığımdan daha yakın bir zamanda evlenebilirdim.

9 aigoo – Aa olamaz

Önce okuldan ayrılmak zorunda kalmıştım. Şimdi de bu çıkmıştı.

Mutfak daha da küçülmüştü sanki. Ellerim acıyor, uyuşuyordu. Artık bıçağı güçlükle tutuyordum. Bedenime bir şey saplanmış gibiydi.

"Yah! Ne yapıyorsun?" dedi omahni.

Ellerime bakınca parmağımdan sızan kanı gördüm. Tezgâhın üstü kalın elma kabuklarıyla dolmuştu. Benim soyduğum kabuklar, omahninin bir deniz kabuğunun içini andıran, hiç kopmadan döne döne kıvrılan elma kabuklarından çok farklıydı. Çoğu ziyan olmuş kayısı büyüklüğündeki yamuk elmamı, annemin servis tabağındaki kusursuz elmanın yanına yerleştirdim.